

Abátyám lakodalma

Hallgassatok ide, gyerekek, elmesélem nektek a bátyám lakodalmát. Én még csak olyan pendelyes gyerek voltam, s mondja egyszer az apám: - Eredj fiam, a malomba, öröltess meg kilenc köből búzát, házasodik a bátyád, hadd legyen a lakodalomra kalács elegendő. - Hogyne mennék - mondom az apámnak, s azzal a nyakamba vetek egy átalvetőt, felviszek a hújába három tarisznyát, lehozok egyszerre kilenc zsák búzát, kiviszem nagy frissen az udvarra, felhajítom a kilenc zsák búzát a szekérbe, azzal hátraszaladok az istállóba, elévezetem az ökröket. De hát egyik sem talál a régi helyére. Jól van, sebaj! Fogom a csást hócból, a hócbelit csából, s úgy éppen jól talált. Próbálom a járompálcát, s hát az sem talál a helyére. Az egyik járomba dugom a kötőrudat, a másikba a lapát nyelét, s hát így éppen jól talált. Na, elmegyek a malomba, megállítom az ökröket a malom udvarán, eléjük szúrom az ostor nyelet, hogy tovább ne mehessenek, s azzal bemegyek a malomba, szólítom a molnárt, hogy segítsen a búzát behordani. Nem volt ott senki lélek. Nézek az ágy alá, nézek a kemence mögé, nézek mindenfelé, látom, hogy a zöld kancsó nincs ott a szegen. Na, gondoltam, a malom bizonyosan elment eprézni. De hiszen én várhatom, míg a malom hazajő, meg is öregedhetem addig. Uccu, neki! Kiszaladok az erdőbe, vágok egy jó husángot, keresem a malmot, hát csakugyan ott van a bokrok között, szedegeti az epret. No, megállj, malom, mindjárt megtanítlak én becsületre! Fölemelem a husángot, de mire ráütöttem volna, hallom, hogy zakatol odabenn a malom, bizonyosan örli az én búzámat. De hiszen én sem tátottam el a számat, lefeküdtem a földre, s behengergettem az oldalam, utánam amennyi csutak volt. De bezzeg azoknak nem lett semmi bajuk, hanem lett nekem: orrom, fejem betörött, kezem, lábam megmarjult. Na, sebaj, talpra szökkentem, uccu, be a malom udvarára! Hát - halljatok csudát! - mi történt, míg a malom után jártam? Az ostoromból akkora fa növekedett, hogy felső ága az eget verte, s úgy tele volt seregéllyel, hogy a malom zúgását sem hallottam a csárogásuktól. De hiszen nekem sem kellett egyéb. Fel a fára! Majd hozok én onnét seregélyfiút, de annyit, hogy egyebet se öljenek a lakodalomra. Na, fölmegek a fára, dugom egy likba a kezemet, ahol a seregélyfiúk csárogtak, s hát nem fér, dugom a fejemet; hát ez jól fér! Hát teleszedtem a keblemet seregélyfiúval, húzom ki a fejemet, de nem fér. No, sebaj, hazaszaladtam, elhoztam a kicsi baltámat, s kivágtam a likból a fejemet. Jól van, elindulok lefelé, jönnék biz' én, de nem tudok. Kiáltok a molárnak: bátyámuram, vegyen le! A molnár azt gondolta, hogy megehültem s a fiától molnárpogácsát küldött nekem. - Ej, kutya fékom - mondom a fiúnak -, nem ez az én bajom, hanem hogy nem tudok lejönni! Szalad a molnárfiú, kihoz egy véka korpát, felnyújtja nekem egy póznán. Én nagy hirtelen kötelet fonok a korpából, s próbálom egyrészt, hogy leér-e a földig, s hát nem ér le. Kétrét hajtom, hát fáinul leér. Ereszkedem le a kötélén, ereszkedem, de amint a földre értem volna, odafent egy egér elrágta a kötelet, s Jézus Mária, Szent József, mindjárt lesuppanok a földre. Dehogy suppantam, dehogy suppantam, amint lefelé ereszkedtem, a seregélyfiúk megtollasodtak a kebelemben, s repültek velem hetedhét ország ellen. Éppen mikor az Olt felett repültek, ott mosott egy sereg asszony. Meglátnak az asszonyok, összeverik a tenyerüket. - Jé, nézzenek oda, ott repül egy gyerek! - Kiabáltak, integettek nekem, de a seregélyfiúk csárogásától nem hallottam, hogy mit. Azt hittem, azt kiabálják, hogy oldjam meg az ingem derekát. No, én meg is oldottam. A seregélyfiúk - huss! - kirepültek, én meg - csubb! belecsubbantam az Oltba, de úgy, hogy az Olt vize mind egy cseppig kiloccsant a medriből, s amikor megint visszatarodott, annyi hal maradt a réten, hogy három hétig egész Háromszék népe mind hordotta, de egy hal nem sok, annyi sem hiányzott belőle. De bezzeg odament egy csóré cigánypurdé s az, amennyi hal volt, mind felszedte az ingébe, s elvitte. Haj, haj, még csak most jutott eszembe, hogy engem a malomba küldöttek. Jaj, szerelmes istenem, most hogy

kerülök vissza. Áldott szerencsémre meglátok egy lovat, megyek utána, de az bizony nem várt meg. Fogom a farkát, visszafordítom amúgy magyarosan. Hó, megállj, hó! Azzal megnyergelem a szürkét, rápattanok a barnára, s úgy elvágattam a sárgán, egy lejtőn ki s egy hágón bé, hogy a föld is sírt utánam. Amint vágatok, látom, hogy egy kertben csak úgy hajladoznak a fák a tenger sok gyümölcs alatt. Én bizony megállítom a szürkét, leugrom a barnáról, megkötöm egy cövekhez a sárgát, s be akarok hágni a kerítésen, de nem tudok. Fogom a hajamat, annál fogva általlóditom magamat, rázom a szilvát, hull az alma, felszedem a sok szép drága diót, s jól teleraktam a kebelemet körtével. Haj, egyszerre csak erősen megszomjazom, hogy majd elepedtem a nagy szomjúságtól. Megyek, megyek, s látom, hogy egy földön aratnak a népek, kérдем tőlük: - Ugyan bizony hol lehet itt vizet kapni? Mondják, hogy erre meg erre van egy kút, ihatok ott eleget. Megyek oda, hát a kút befagyott. Próbálom én a sarkammal, próbálom én kövel, hogy beszakad-e, de bizony nem szakadt be. Megharagszom, lekapom a fejemet, jól a jégre vágom, be is szakadt mindjárt, s ittam, amennyi belém fért. Na, azzal visszamegyek a szürkéhez, felülök a barnára, s vágatok tovább a sárgán. Jó szembe két ember, s rám kiáltnak: - Te fiú, hová tetted a fejedet?! Tapasztom a hátamat, s hát nincs ott a fejem. Usgyi neki, vedd el magad, vissza a fejem után! Hát hallgassatok csak ide, mit csinált az én fejem. Csinált magának sárból derekat, lábat, kezét, s ott iszánkodott a jégen nagy vígan. Hiszen én is tudtam iszánkodni, utána a fejemnek. Haj, haj, nem tudtam utolérni semmiféleképpen. - Megállj, fejem! - mondom én -, ha te tudsz egyet, én tudok kettőt. Nagy hirtelen sárból agarat csináltam, nekiuszítottam a fejemnek, vissza is hozta egy szempillantásra; levettem, feltettem, s hopp! vissza a szürkére, felültem a barnára, s úgy elvágattam a sárgán, egy lejtőn bé, egy hágón ki, hogy csak úgy porzott az út. Mire a malomba értem, ott volt az apám, anyám, bátyám, az egész nemzetségem. Sírtak, jajgattak: - Jaj, lelkem, drága fiam, hova levél el?! - Ne búsuljon, édesapám - mondtam én -, itt vagyok, a rossz fejsze nem vesz el! Felraktuk a kilenc zsák lisztet a szekérre, hazamentünk, vittük a malmot is, s csaptunk olyan lakodalmat, hogy csak úgy döngött-rengett belé a helység. Aki nem hiszi, járjon utána.